

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 2Csp/13/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120348697
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marcela Karman
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2023:6120348697.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou Mgr. Marcelou Karman v právnom spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. D. E. XXXX/X, XXX XX F., o zaplatenie 700 eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Súd žalobu v celom rozsahu zamieťa.

II. Žalovanej priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenu Okresnému súdu Banská Bystrica (upomínacie konanie) dňa 23.07.2020 a postúpenou tunajšiemu súdu dňa 21.09.2020 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 700 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 700 Eur od 10.12.2019 do zaplatenia a na náhradu trov konania.

2. Žalobný návrh žalobca skutkovo odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 9.12.2012 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava a terajším žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Žalobca v tejto súvislosti uvádza, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Žalovaný bol v rozhodujúcom čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní s plnením čo i len jednej časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 16.11.2009 zmluvu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX (ďalej len „Zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“). Na základe Zmluvy postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v Zmluve a vo VOP. Žalobca zastáva názor, že Zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Podľa ustanovenia § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka „zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.“ Žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy. Pohľadávka žalobcu

predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 913,75 EUR, ktorá pozostávala z istiny vo výške 700 EUR, z riadneho úroku vo výške 76,30 EUR, z úroku z omeškania vo výške 33,46 EUR a z poplatkov vo výške 103,99 EUR v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaný po postúpení pohľadávky do dnešného dňa nevykonal žiadne úhrady. Žalovaná suma predstavuje sumu vo výške 700 EUR pričom pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 700 EUR. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje úrok z omeškania podľa ustanovenia § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka počnúc dňom 05.09.2020, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

3. Na podporu svojich tvrdení uvádzaných v žalobe žalobca predložil súdu Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1016/2019/CE, Prílohu k Zmluve o postúpení pohľadávok, Zmluvu o osobnom účte zo dňa 16.11.2009, Výpoveď zmluvy zo dňa 08.12.2018, Odstúpenie od zmluvy zo dňa 05.03.2019, Všeobecné obchodné podmienky, Výzvu zo dňa 22.08.2019, Oznamenie o postúpení pohľadávky, Pokus o zmier, Podací hárok č. EPH200766764 k pokusu o zmier.

4. Okresný súd Banská Bystrica žalobe vyhovel vydaním platobného rozkazu sp. zn. 9Up/1353/2020 zo dňa 07.08.2020, proti ktorému podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný odpor. V podanom odpore žalovaný uviedol, že žiada žalobu v plnom rozsahu zamietnuť. V odpore proti platobnému rozkazu zdôraznil, že v celom rozsahu neuznáva pohľadávku žalobcu čo do dôvodu a výšky. Žalovaný ďalej konštatoval, že počas zmluvného vzťahu bol dobromyseľný a veril, že dodávateľ, keďže zmluvy vyhotovuje jednak zodpovedne, čestne a dodržiava zákony SR a EÚ nepredpokladá sa, že môže použiť nekalé praktiky a neprijateľné podmienky. Podľa jeho názoru ide o neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle Obč. zákonníka § 53 písm. g), h), k), o), p), r), t), u), v). Podľa názoru žalovaného odvolávanie sa na všeobecné podmienky a obchodné podmienky je neúčinné, ak nie je podpísané a počas uzavretia zmluvy neboli k dispozícii na prečítanie a vysvetlenie aj z nedostatku času, považujú sa za jednostranný úkon a spotrebiteľ nie je nimi viazaný. Ďalej namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Žalobcu predložil výzvu zo Slovenskej sporiteľne zo dňa 22.8.2019, ktorou banka vyzýva jeho ako žalovaného na zaplatenie dlhu vo výške 900,91 eur, avšak doklad o doručení tejto výzvy žalovanému nepredložil. Takisto poukázal aj na list zo dňa 8.12.2018 - výpoveď zmluvy, tiež žalobca nepredložil doklad, že banka zaslala žalovanému tento list. Žalovaný podľa svojich tvrdení o takýchto listoch nevie nič, nakoľko mu nič nebolo doručené. Zákonnými podmienkami platného postúpenia pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere uzavretej medzi bankou ako veriteľom a klientom ako dlžníkom je nepretržité omeškание klienta so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke v trvaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní po tom, čo bol písomne vyzvaný bankou na plnenie. Následne poukázal na § 11 ods. 2 zákona, ktorý bližšie nešpecifikoval, tzn., že ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný navrhol vykonať dôkazy – doručenkou k výzve zo dňa 22.08.2019, doručenkou k výpovedi zmluvy zo dňa 08.12.2018, doručenkou k odstúpeniu od zmluvy zo dňa 05.03.2019, doručenkou k oznámeniu o postúpení pohľadávky, originál zmluvy ku kontokorentnému úveru, výpisy mesačných úhrad z úverového účtu.

5. Žalobca v reakcii na podaný odpor vo svojom vyjadrení k námietke žalovaného o formulárovosti zmluvy uviedol, že žalovaný nebol donútený Zmluvu za daných podmienok podpisovať, nakoľko však podpisom vyjadril súhlas, pôvodný veriteľ nemal dôvod pristupovať k individuálnemu dojednávaniu podmienok. Individuálne dojednanie podmienok s každým záujemcom o úverový produkt by neúmerne zvýšilo náklady spojené s poskytnutím úveru, ktoré by sa mohli odraziť v ďalších poplatkoch s týmto úverom spojených. V zmysle zásady rovnosti boli poplatky a podmienky pre všetkých klientov pri rovnakých produktoch rovnaké. Zároveň uviedol, že dňa 16.11.2009 pôvodný veriteľ uzatvoril s žalovaným Zmluvu o Osobnom účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX predmetom ktorej bolo vedenie osobného účtu a po splnení podmienok poskytnutie povoleného prečerpania k účtu. Dňa 19.11.2010 pôvodný veriteľ uzatvoril so žalovaným Zmluvu o povolenom prečerpaní do výšky povoleného prečerpania 1.300,- EUR. V zmysle čl. II. bodu 2. Zmluvy žalovaný svojím vlastnoručným podpisom na Zmluve potvrdil, že sa pred uzatvorením Zmluvy oboznámil so súčasťami Zmluvy, ktorými sú Všeobecné obchodné podmienky, Úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené zverejnením, súhlasí s nimi a zaväzujú sa ich dodržiavať. Žalobca v bode III. vyjadrenia uviedol, že považuje za nesporné, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškani so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych

dní a teda bolo preukázané, že zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB a porušeniu bankového tajomstva. Žalobca ďalej poukázal na skutočnosť, že v konaní predložil oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, pričom relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník (žalovaný) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadne neexistencie. Žalobca zastáva názor, že aktívnu legitímáciu v konaní preukázal oznámením postupcu o postúpení pohľadávky. Žalobca ďalej zastáva názor, že aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 ZoB nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 ZoB, nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovaným, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 ZoB. S poukazom na uvedené má žalobca za to, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo ZoB. S nedoručením takejto výzvy teda nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúce zo ZoB, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ust. § 50 ods. 1 ZoB. Žalobca ďalej súdu rozpisal debetné a kreditné operácie uskutočnené žalovaným tak, ako to zároveň vyplýva z prílohy k vyjadreniu.

6. Súd v súlade s § 219 ods. 3 CSP dňa 30.08.2021 bez nariadenia pojednávania verejne vyhlásil rozsudok, sp. zn. 2Csp/13/2020-143, ktorým vo výroku I. rozhodol, že žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi sumu vo výške 700 eur s 8% ročným úrokom z omeškania zo sumy 700 eur od 10.12.2019 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. VO výroku II. zaviazal žalovaného na náhradu trov konania žalobcovi v rozsahu 100%.

7. Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 31.05.2022, sp. zn. 10CoCsp/4/2022-171 na základe odvolania podaného žalovaným rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd dospel k záveru, že neboli splnené zákonom vyžadované kumulatívne podmienky pre možnosť rozhodnúť vec bez nariadenia pojednávania.

8. Súd po vrátení veci odvolacím súdom vo veci vykonal pojednávanie dňa 13.04.2023, na ktorom vec prejednal a vo veci rozhodol v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, ktorí svoju neúčast na pojednávaní ospravedlnili podaním doručeným súdu dňa 06.04.2023 hospodárnosťou konania a zároveň navrhli, aby súd rozhodol vo veci v ich neprítomnosti. Žalovaný ospravedlnil svoju neprítomnosť v podaní doručenom súdu dňa 13.04.2023, v ktorom predložil súdu svoje vyjadrenie a požiadala pojednávanie bez jeho prítomnosti. Súd v tejto súvislosti uvádza, že je právom strany sa nariadeného termínu nezúčastniť, avšak v prípade využitia tohto práva, resp. nezúčastnenia sa, znáša strana následky v podobe pre neho nepriaznivého rozhodnutia, keď strana z dôvodu neúčasti na pojednávaní nie je po postupe sudcu podľa § 181 ods. 2 CSP schopná adekvátne reagovať na súdom vyslovené predbežné právne posúdenie a prípadne navrhnúť k preukázaniu svojho nároku nové dôkazy. Jedným zo základných princípov sporového konania je princíp ústnosti (čl. 12 Základných princípov CSP), ktorým sa umožňuje stranám sporu efektívne uplatňovať procesné práva a dosiahnuť tak naplnenie práva na súdnu ochranu. Ak sa strana sporu nezúčastní na pojednávaní, je to jej výlučné právo, ktoré však môže viesť k strate možnosti efektívne zabezpečiť ochranu hmotných práv.

9. V podaní doručenom dňa 13.04.2023 žalovaný poprel tvrdenia žalobcu a žalobu neuznal čo do dôvodu a výšky. Zároveň uviedol, že s právnym predchodcom žalobcu uzatvoril zmluvu o bežnom účte dňa 16.11.2009, kde mu bol poskytnutý kontokorentný úver vo výške 700 eur. Má za to, že vrátil požičanú sumu aj ju preplatil navyše. Tiež má za to, že kontokorentný úver je bezúročný a bez poplatkov. Namietal, že žalobca nepredložil originál zmluvy ani originály mesačných výpisov z účtu. Poukázal na § 3 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý bol zo strany žalobcu porušený, keď tento nespĺnil ustanovenie § 3 ods. 6 písm. a), b), c) predmetného zákona, dohoda o čerpaní je teda absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Žalovaný ďalej má za to, že pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru neboli splnené podmienky, keď zo strany žalobcu neboli súdu predložené doručky k výzve zo dňa 22.08.2019, k výpovedi zmluvy zo dňa 08.12.2018 a doručku

k odstúpeniu od zmluvy zo dňa 05.03.2019 a doručenkou k oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Keďže žalobca nepredložil listiny o tom, že oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti a výpoveď zmluvy sa dostalo do sféry žalovaného, neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a výpoveď zmluvy, pričom neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky na žalobcu. Nakoľko nedošlo k platnému zosplatneniu úveru, ani k výpovedi zmluvy, nemôže byť platným ani následné postúpenie vzniknutej pohľadávky. Zmluva o postúpení je tak neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho nie je žalobca aktívne legitimovaný v prebiehajúcom spore.

10. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, celým spisovým materiálom a zistil nasledovný skutkový stav:

11. Právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli Zmluvu o osobnom účte dňa 16.11.2009 (č.l. 15 a násl.). Predmetom zmluvy bola zmena Balíka EXTRA PLUS na osobný účet. Podľa čl. 1 predmetom zmluvy bolo zriadenie/zmena bežného účtu pre žalovaného. V článku 3 zmluvy sa banka zaviazala pre žalovaného poskytnúť povolené prečerpanie k účtu po splnení podmienok uvedených v obchodných podmienkach banky pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní privátnym klientom a MIKRO podnikateľom účinných od 01.07.2007 a nahradiť zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie kontokorentného úveru alebo povoleného prečerpania k účtu.

12. Z platobnej histórie (č.l. 104 a násl.) s poukazom na vyjadrenie žalobcu (č. l. 99 a násl.) vyplýva, že žalovaná realizovala kreditné obraty vo výške 41 953,90 eur a debetné obraty vo výške 42 838,30 eur na svojom účte, keď rozdiel debetných a kreditných operácií na účte žalovanej predstavuje sumu 884,40 eur, pričom neuhradený žalovaný zostatok predstavuje sumu 700 eur.

13. Z výpovede zmluvy o bežnom účte zo dňa 08.12.2018 (č. l. 16 spisu) vyplýva, že právny predchodca žalobcu vypovedal žalovanej zmluvu, na základe ktorej banka poskytla žalovanému povolené prečerpanie/kontokorentný úver k účtu s dvojmesačnou výpovednou lehotou, po ktorej uplynutí zmluva zanikne. Predmetnou výpoveďou došlo zároveň k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti povoleného prečerpania/kontokorentného úveru. Výška pohľadávky právneho predchodcu žalobcu z povoleného prečerpania/kontokorentného úveru ku dňu vyhotovenia výpovede predstavovala sumu 130,14 eur.

14. Z odstúpenia od zmluvy zo dňa 05.03.2019 (č. l. 17 spisu) vyplýva, že právny predchodca odstúpil od zmluvy, na základe ktorej žalovanému poskytol a viedol účet a to s účinnosťou ku dňu doručenia oznámenia.

15. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2019 s prílohou (č. l. 8 a násl. spisu) vyplýva, že medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. a žalobcom došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania. Výška pohľadávky ku dňu postúpenia zmluvy predstavovala čo do istiny sumu 700 eur (č. l. 14 spisu).

16. Následne súd vec posúdil podľa nižšie citovaných zákonných ustanovení:

17. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb., (ďalej aj ako „občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

18. Podľa § 52 ods. 2 občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

19. Podľa § 52 ods. 3 občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 52 ods. 4 občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

21. Podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

22. Podľa § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

23. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

24. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

25. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

26. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách účinného v čase postúpenia dlhu (ďalej aj ako „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu, ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

27. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej aj ako „Obchodný zákonník“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

28. Podľa § 1 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z., o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001), zákon sa nevzťahuje ani na úver formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutý bankou iným spôsobom ako na kreditnú kartu; tým nie je dotknuté ustanovenie § 3 ods. 6. Kreditnou kartou na účely tohto zákona sa rozumie platobná karta, ktorá umožňuje dlžníkovi prístup k peňažným prostriedkom čerpaným do výšky úverového limitu povoleného veriteľom a dohodnutého s dlžníkom.

29. V zmysle § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

30. V zmysle § 1 ods. 3 písm. a) až e) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj ako zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010), spotrebiteľským úverom nie sú: h) úver formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť do jedného mesiaca, ak v § 4 ods. 14 nie je ustanovené inak.

31. Podľa § 4 ods. 14 zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010, ak ide o úver formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť do jedného mesiaca, poskytujú sa minimálne informácie podľa odseku 1 písm. c), f) a g) a § 5 ods. 1 písm. b) a c).

32. Súd uvedenú zmluvu posudzoval v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 52 až 54 OZ) a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca v konaní produkoval rozporné skutočnosti ohľadom uzatvorenia zmluvy, keď v podaní na čl. 99 a násl. uviedol, že právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným (okrem súdu predloženej vyššie zmienenej zmluvy zo dňa 16.11.2009) tiež Zmluvu zo dňa 19.11.2010, a preto bolo potrebné na predmetnú vec aplikovať aj ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, to všetko z dôvodu, že právny predchodca žalobcu konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný ako dlžník bol v postavení spotrebiteľa. Keďže sa jednalo o spotrebiteľský vzťah a postúpenie pohľadávky vyplývajúcej z tohto vzťahu bolo na nebankovú spoločnosť z banky, súd skúmal ako na námietku žalovaného, tak aj z úradnej povinnosti, či boli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle špeciálnej právnej úpravy § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách.

33. Pred vyhodnotením oprávnenosti uplatneného nároku sa teda súd prednostne zaoberal tým, či žalobca je aktívne vecne legitimovaný domáhať sa zaplata peňažnej pohľadávky proti žalovanému na základe súdu doručenej zmluvy o bežnom účte. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo/205/2009).

34. V prípade pohľadávky banky (ako to bolo aj v tomto prípade) je spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná (dospelé splátky) a len za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky na plnenie potom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo Zákon o bankách, a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva, ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon, a je preto podľa § 39 OZ neplatný.

35. Žalovaný v konaní opakovane namietal, že zo strany právneho predchodcu žalobcu mu nebola doručená výzva v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pričom žalobca súdu nepredložil žiaden dôkaz, z ktorého by bolo zrejmé, že žalovanému výzvu odoslal (či ju dokonca prevzal).

36. Žalobca v tej súvislosti v konaní uvádza, že podľa jeho názoru nie je možné stotožňovať aktívnu legitímáciu v konaní so splnením a preukázaním splnenia postupu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď má za to, že následkom nesplnenia predmetnej povinnosti môže byť iba oprávnenie Národnej banky Slovenska udeliť banke administratívnu sankciu, avšak nemôže byť následkom neplatnosť postúpenia, ktoré postúpenie zakladá jeho aktívnu legitímáciu v konaní.

37. Súd v súvislosti s tvrdeniami žalobcu uvádza, že sa s jeho argumentáciou nestotožňuje. Súd má za to, že na predmetnú vec je potrebné aplikovať § 92 ods. 8 zákona o bankách, z ktorého vyplýva, že ak sa jedná o bankový úver, ktorý bol žalovanému ako dlžníkovi poskytnutý bankou, ktorá podniká na základe povolenia, má banka právo postúpiť postupníkovi celú, teda aj nespliatnú časť pohľadávky z úveru za podmienky, že 1/ klient nesplní riadne a včas čo i len jednu spliatnú splátku istiny úveru a/alebo úrokov alebo ich časť, (splatnosť pohľadávky) 2/ jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, 3/ na zaplata omeškanej časti peňažného záväzku bol písomne vyzvaný. V konaní bolo od počiatku sporným preukázanie aspoň zaslania písomnej výzvy zo dňa 22.08.2019 bankou žalovanému, čo v konečnom dôsledku zo strany žalobcu preukázané nebolo. Súd v súvislosti s uvedeným dospel k záveru, že podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách tak neboli splnené a vo veci nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2019, ktorá je v tejto časti neplatná pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho

zákonníka. Uvedené malo za následok, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne jeho tvrdenej aktívnej legitimácie v tomto súdnom konaní.

38. Súd v súvislosti s uvedenými skutočnosťami poukazuje na § 525 Občianskeho zákonníka, ktorý jednoznačne definuje, ktoré pohľadávky nemožno platne postúpiť, pričom postúpenie určitých pohľadávok môže byť zakázané špeciálnymi predpismi, prípadne postúpenie môže byť zákonom síce dovolené, ale len za určitých podmienok. Súd sa stotožnil s názorom vyšších súdnych autorít, podľa ktorého § 92 ods. 8 zákona o bankách je práve takým ustanovením, ktoré upravuje ďalšie špeciálne podmienky (popri všeobecných podmienkach uvedených v občianskom zákonníku), za ktorých môže byť banková pohľadávka (alebo jej časť) postúpená. Splnenie osobitných zákonných predpokladov sa podľa Krajského súdu v Trenčíne vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NSB ako centrálnej banky (sp. zn. rozhodnutie zo dňa 29.11.2016, sp. zn. 6Co/490/2016) Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525 Občianskeho zákonníka alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje, resp. ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli, ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť. Pre aplikáciu ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je teda v predmetnom prípade rozhodujúce zistenie, že právny úkon je v rozpore so zákonom (zákon o bankách). Písomná výzva banky dlžníkovi je prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky na inú osobu. Žalobca v konaní takýto dôkaz neprodukoval, preto súd ustálil, že nesplnil podmienku kogentne stanovenú v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd zároveň poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca jednou listinou vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy, ktorou listinou zároveň úver zosplatnil.

39. Súd teda v súvislosti s uvedeným uzatvára, že žalobca v konaní síce predložil výzvu banky datovanú dňom 22.08.2019 na zaplatenie omeškaného dlhu z úveru adresovanú žalovanému, avšak nepreukázal, že túto výzvu naozaj žalovanému doručil, resp. aspoň odoslal. Žalovaný nepotvrdil, že by mu bola doručená písomná výzva banky na splnenie dlhu zo dňa 22.08.2019, tento dokonca rozporoval jej doručenie. Keďže teda žalobca nepreukázal splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatnej pohľadávky, zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná a postupca (právny predchodca žalobcu, t.j. banka) zostala veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na žalobcu pre neplatnosť zmluvy neprešla.

40. Súd svoj vyššie zmienený právny záver podopiera právnym záverom Najvyššieho súdu SR, ktorý v konaní, sp. zn. 1Cdo/147/2017, v ktorom posudzoval platnosť/neplatnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 398 Občianskeho zákonníka konštatoval (rozhodnutie zo dňa 24.04.2018), že osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné. Najvyšší súd v predmetnom konaní výslovne uviedol, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta Zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd v predmetnom konaní zároveň konštatoval, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 Občianskeho zákonníka alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť. V predmetnom prípade dovolateľ rovnako argumentoval, že § 92 ods. 8 Zákona o bankách upravuje výnimky z bankového tajomstva a nie podmienky pre platné postúpenie pohľadávky, k čomu Najvyšší súd SR uviedol, že aj keď je uvedené ustanovenie § 92 zákona o bankách systematicky zaradené do štrnástej časti právneho predpisu s názvom Bankové tajomstvo, nemožno len na základe tohto zaradenia bez ďalšieho usudzovať, že zákonodarca pri úprave postúpenia pohľadávky bankou na nebankový subjekt, mal zámer riešiť výlučne len otázku ne/porušenia bankového tajomstva. Pokiaľ by bolo uvedené cieľom, nič by nebránilo tomu, aby to v znení zákona výslovne uviedol [napr. porovnaj novelu zákona o bankách účinnú od 1. januára 2017 (zákon č. 299/2016 Z.z.) - sprísnenie pravidiel pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských úverov a úverov na bývanie podľa osobitného predpisu]. Podmienky platného

postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva sa vzájomne nevyučujú, práve naopak sa prekrývajú.

41. Rovnako súd poukazuje na závery Najvyššieho súdu SR uvedené v rozsudku z 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017, podľa ktorého podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy vecí podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.). Z uvedeného teda vyplýva, že je povinnosťou žalobcu preukázať, že v konaní boli splnené všetky podmienky upravené § 92 ods. 8 zákona o bankách, za splnenia ktorých môže byť postúpená banková pohľadávka. Vyhodenie listiny (výzvy) nepreukazuje jej reálne odoslanie či dokonca doručenie adresátovi a preto iba predloženie takejto listiny nemôže byť spôsobilé vyvolať účinky splnenia podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Pokiaľ teda žalobca v konaní nepredložil dôkaz, z ktorého by bolo zrejmé, že došlo k uskutočneniu písomnej výzvy zo strany banky (právneho predchodcu žalobcu) žalovanému, keď žalovaný výslovne popieral doručenie takejto výzvy, znáša následky takéhoto nepreukázania v podobe pre neho nepriaznivého rozhodnutia.

42. Súd v konaní na nariadenom termíne pojednávania zamietol návrh žalovaného na predloženie originálu zmluvy ako aj výpisov z účtu z dôvodu, že vykonávanie týchto dôkazov považoval za nadbytočné, keď pred samotným posudzovaním oprávnenosti nároku ustálil, že žalobca v konaní nie je aktívne legitimovaný. Pokiaľ by v konaní bola preukázaná aktívna a pasívna legitimácia, súd by následne pristúpil k vykonávaniu dokazovania k oprávnenosti nároku na zaplatenie istiny spolu s príslušenstvom. V zmysle čl. 17 základných zásad CSP súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb a preto ustálil, že v tomto štádiu konania by bolo nadbytočné vykonávať dôkazy smerujúce k preukázaniu nároku. Napriek vyššie uvedenému súd poukazuje na rozpornosť tvrdení zo strany žalobcu, ktorý v konaní v podanej žalobe uvádzal, že podkladom pre čerpanie peňažných prostriedkov zo strany žalovaného bola Zmluva č. XXXXXXXXXXXX/XXXX uzatvorená dňa 16.11.2009 (č. I. 3 rub spisu), ktorú zmluvu v konaní predložil, avšak v podaní na č. I. 100 spisu uviedol, že podkladom pre povolené prečerpanie bolo uzatvorenie Zmluvy o povolenom prečerpaní do výšky povoleného prečerpania 1 300 Eur zo dňa 19.11.2010, ktorú zmluvu v konaní ani nepredložil. Bez predloženia zmluvy, ktorá je podkladom pre uplatnenie nároku súd nemôže posúdiť splnenie zákonných náležitostí zmluvy tak, ako to vyplýva zo zákona č. 129/2010 Z. z., alt. zo zákona č. 258/2001 Z.z., o to viac, keď uzatvorenie predmetných zmlúv spadalo pod odlišný právny režim dvoch zákonov. Zároveň odlišnosť skutkových tvrdení zo strany žalobcu spôsobuje v konaní nezrozumiteľnosť, o to viac, keď je povinnosťou žalobcu už v žalobe riadne skutkovo tvrdiť rozhodné skutočnosti. Súd však v súvislosti s uvedeným opätovne zdôrazňuje, že predmetné skutočnosti v konaní neskúmal, keďže ustálil, že žalobca nemal v konaní aktívnu legitimáciu k vymáhaniu pohľadávky jeho právneho predchodcu - banky voči žalovanému.

43. Vzhľadom na vyššie uvedené súd nárok žalobcu na zaplatenie istiny 700 eur zamietol.

44. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

45. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

46. Úroky z omeškania predstavujú sekundárny právny nárok, ktorý vzniká ex lege ako dôsledok porušenia primárnej právnej povinnosti plniť svoj peňažný záväzok včas a riadne. Možno ich vymedziť ako určitú majetkovú sankciu, ktorú zákon spája výlučne s omeškaním plnenia peňažného záväzku.

Vzhľadom na skutočnosť, že súd zamietol žalobu žalobcu čo do zaplatenia istiny, nevznikol žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré sú sekundárnym nárokom závislým od povinnosti zaplatenia istiny. Súd preto nárok žalobcu aj vo vzťahu k zaplateniu úrokov z omeškania z dlžných súm zamietol.

47. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

48. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

49. Podľa § 255 ods. 1, ods. 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

50. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Súd žalobu v plnom rozsahu zamietol, preto úspech žalovaného predstavuje 100%, na základe čoho súd žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.